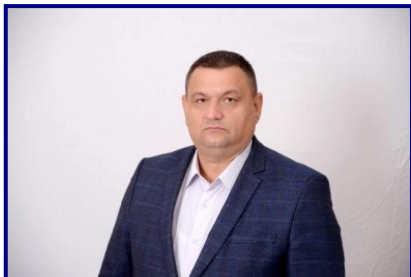

УДК 343.4 (477)

Микола Васильович СИЙПЛОКІ,
кандидат юридичних наук, доцент, доцент
кафедри кримінального права і процесу
(Ужгородський національний університет,
м. Ужгород, Україна)

ПЕРЕВИЩЕННЯ СЛУЖБОВИХ ПОВНОВАЖЕНЬ ПРАЦІВНИКАМИ ПРИВАТНИХ ОХОРОННИХ СТРУКТУР (міжнародний досвід)

Розглядаються підстави кримінальної відповідальності за перевищення службових повноважень працівниками приватних охоронних структур. Аналізується кримінальне законодавство зарубіжних країн із цього питання. Пропонується внести відповідні зміни у чинне кримінальне законодавство України.

Ключові слова: охоронна діяльність, приватна охоронна діяльність, підстави криміналізації, кримінальна відповідальність, злочини у сфері охоронної діяльності, перевищення службових повноважень.

Постановка проблеми. Особливістю охоронної діяльності є властивий їй дуалізм. З одного боку, така діяльність є складовою діяльності з охорони громадського порядку, з іншого – різновидом господарської діяльності. У цьому контексті порушення у сфері охоронної діяльності безпосередньо зачіпають інтереси органів державної влади, органів місцевого самоврядування та об'єднань громадян (розділ XV Особливої частини КК України), інтереси окремих громадян (розділ II Особливої частини КК України) та сферу господарської діяльності (розділ VII Особливої частини КК України) і за наявності відповідних умов є підставою для застосування кримінально-правових норм зазначених розділів.

Рівень наукових досліджень сфери правового регулювання здійснення громадських і приватних охоронних послуг залишається у вітчизняній юридичній науці недостатньо адекватним потребам суспільної практики. Зазначене є актуальним не лише для кримінальної галузі, але й для сфери адміністративного та цивільного права. Лише у працях деяких дослідників порушуються гострі питання, присвячені сутності, характеру, повноваженням та захисту діяльності громадських і приватних охоронних структур. Серед авторів, які так чи інакше торкаються проблематики охоронної діяльності, можна назвати Д. В. Бездітко, Ю. М. Белікова, В. І. Бобрика, С. Г. Гаспарян, К. В. Громовенко, С. П. Довбій, В. І. Курила, С. О. Постольник, І. В. Потайчук, О. О. Пунда, А. Г. Сачаво, Н. В. Устименко та С. А. Шейфера. На жаль, сучасні дослідження практично не торкаються проблем кримінально-правового забезпечення охорони прав і свобод

суб'єктів приватної професійної охоронної діяльності, не визначають перспективи й обсяги повноважень охоронних структур і відповідальність за порушення обов'язків суб'єктів цієї діяльності.

Мета дослідження – розробити пропозиції щодо вдосконалення чинного законодавства в питанні кримінальної відповідальності за перевищення службових повноважень працівниками приватних охоронних структур.

Завдання дослідження – здійснити порівняльний аналіз проблеми кримінальної відповідальності за перевищення службових повноважень працівниками приватних охоронних структур.

Виклад основного матеріалу. Кримінальна відповідальність за заподіяння шкоди життю та здоров'ю громадян передбачається розділом II Особливої частини КК України. У розгляді питання щодо відповідальності за заподіяння шкоди життю та здоров'ю громадян під час здійснення охоронної діяльності слід виділяти три окремих аспекти: 1) заподіяння шкоди охоронюваній особі; 2) заподіяння шкоди особі, що безпосередньо здійснює охоронну діяльність; 3) заподіяння шкоди охоронцем або охоронником під час здійснення охоронної діяльності.

Стосовно групи злочинних посягань, пов'язаних із заподіянням шкоди охоронюваній особі слід зауважити, що відповідальність за посягання на життя охоронюваної особи практично не відрізняється від відповідальності за посягання на життя та здоров'я будь-якої людини (ст. ст. 115, 121, 122, 125 КК України). Таким само чином слід вирішувати питання відповідальності посягання на осіб, які здійснюють безпосередню приватну охоронну діяльність. На жаль, на сьогодні законодавець не вважає за потрібне посилити захист осіб, які поряд із представниками державних органів здійснюють охоронну діяльність на приватній основі.

Найбільш складною є третя група складів злочинів, пов'язаних із заподіянням шкоди особами, що здійснюють охоронну діяльність. У кримінальному законодавстві України не існує складів злочинів, які б передбачали відповідальність охоронців за перевищення своїх повноважень під час здійснення професійної діяльності. Водночас Закон України «Про охоронну діяльність» дозволяє суб'єктам охоронної діяльності придбавати, зберігати та використовувати спеціальні засоби, протидіяти правопорушникам, застосовувати заходи фізичного впливу та спеціальні засоби й використовувати службових собак (ст. 9, 12) [1]. Застосування таких заходів має здійснюватися в межах правомірності з дотриманням умов і врахуванням обставин, які виключають злочинність діяння, і повинно обмежуватися заподіянням мінімальної шкоди здоров'ю особи чи інших негативних наслідків (ст. 16) [1]. Отже, приватні охоронні структури отримали право застосовувати в разі потреби палиці, сльозогінний газ і службових собак, затримувати й обшукувати людей тощо. Однак, як застерігає О. О. Мислива, рішення ухвалює охоронець на власний розсуд: «Вид спеціального засобу, час початку та інтенсивність його застосування визначаються з урахуванням ситуації, що склалася, характеру

правопорушення та особи правопорушника» (ч. 5 ст. 16 Закону України «Про охоронну діяльність»). А це, вочевидь, в умовах недотримання професійного добору охоронців може призвести до негативних наслідків порушення прав особи, завдання шкоди волі, честі та гідності людини, навіть тілесних ушкоджень [2, с. 242–243; 3, с. 10; 4, с. 109; 5, с. 72].

За невиконання або неналежне виконання своїх обов'язків персонал охорони несе дисциплінарну, цивільно-правову, адміністративну або кримінальну відповідальність, установлену законом (ст. 15) [1; 6, с. 299–302]. Слід визнати, що, на відміну від працівників правоохоронних органів, приватні та громадські охоронні структури не виконують державних функцій, а тому їх працівники не є представниками влади й не підпадають під дію статей 364 і 365 КК України (зловживання та перевищення влади або службових повноважень), а відповідають за заподіяння шкоди на загальних підставах. Однак ураховуючи той факт, що вказані особи здійснюють охоронні функції та застосовують фізичний вплив і спеціальні засоби для захисту від суспільно небезпечних посягань, питання заподіяння шкоди в таких випадках має подвійний характер. За відсутності права на застосування фізичної сили, спеціальних засобів або службових собак дії охоронців або охоронників слід кваліфікувати за загальними статтями заподіяння шкоди, зокрема за статтями 121, 122, 125, 115 КК України. За наявності ж обставинки захисту від суспільно небезпечного посягання дії персоналу охорони слід визнавати або правомірними, або перевищенням необхідної оборони чи заходів, необхідних для затримання злочинця, зокрема за статтями 118, 124 КК України [5, с. 71; 7, с. 21].

Аналізуючи підстави застосування статей 118 і 124 КК України щодо дій працівників охоронних структур під час виконання ними своїх професійних обов'язків, слід відзначити певні відмінності від загальних підстав застосування зазначених норм. Норми, що пом'якшують відповідальність за умисне вбивство та заподіяння тяжких тілесних ушкоджень, зокрема за статтями 118, 124 КК України, спрямовано на врахування особливих обставин, за яких учиняються зазначені злочини: суспільно корисна мета, незаконність дій потерпілого, виконання громадського обов'язку, необхідність негайного відвернення посягання або затримання злочинця. При цьому здійснення захисту є правом, а не обов'язком людини, яка не має спеціальної підготовки. У сукупності ці обставини дають підстави законодавцю суттєво пом'якшити відповідальність за скоєння тяжких злочинів. У випадку ж перевищення меж заподіяння шкоди особою, яка виконує професійні функції з охорони особи або власності, за наявності тих само підстав (суспільно корисна мета, незаконність дій потерпілого тощо) характер і сутність заподіяння шкоди є іншими. Зокрема, охоронець чи охоронник під час захисту особи або власності виконує не загальний громадський обов'язок, а здійснює свої професійні обов'язки, відмовитись від яких він не має права; зазначені особи є професійно підготовленими для таких випадків і відповідно оснащеними та матеріально-технічно забезпеченими; перевищення меж

необхідності заподіяння шкоди зазначеними особами говорить про їх непрофесіоналізм і порушення законодавства, яке встановлює обов'язок працівника щодо дотримання закону, прав і свобод громадян під час виконання охоронних завдань. Як приклад слід указати, що перевищення службових повноважень працівниками правоохоронних органів, зокрема під час виконання охоронних завдань, ніколи не розглядалося судом як пом'якшуюча обставина [8; 9]. Таким чином, незважаючи на зовнішню схожість указаних обставин, за своє суттєве перевищення меж необхідної оборони особами, що здійснюють охоронні функції, є абсолютно іншим, ніж загальні підстави, передбачені статтями 36 і 38 КК України.

Головними завданнями приватних охоронних організацій є захист прав і свобод громадян, попередження та недопущення скоєння правопорушень. Залучення приватного сектору у сферу діяльності органів правопорядку гарантує підвищення рівня захисту прав і свобод громадян [10, с. 253]. Згідно із статтею 5 Закону України «Про охоронну діяльність» основними видами охоронних послуг, що можуть надаватися суб'єктами підприємницької діяльності, є охорона майна фізичних та юридичних осіб. На думку американських науковців, покладання обов'язків щодо захисту інтересів особи й суспільства лише на державні органи призведе до їх негайного розпаду [11, с. 21]. У звіті Президентської комісії США говориться: «Поліція не може сама одна впоратися з попередженням злочинності. Вона повинна працювати разом з іншими верствами суспільства, однією з таких сил, яка може сприяти зниженню рівня злочинності, є приватна служба безпеки» [12, с. 8].

Виконання цього завдання не лише пов'язується з обов'язками, які містяться у відповідних цивільно-правових договорах про надання послуг з охорони, але й відповідає суті охоронної діяльності, викладеній у Законі України «Про охоронну діяльність».

Наразі чисельність приватних детективів та охоронців у всьому світі постійно зростає, наприклад у США вона становить близько 1,5 млн осіб, що майже в два рази перевищує кількість співробітників державних правоохоронних органів [13, с. 38; 14, с. 141]. Виникнення та бурхливий розвиток приватних охоронних і детективних служб пов'язується з пошуком альтернативи державним структурам і незадоволенням їх роботою з боку національних та іноземних торгово-промислових компаній, банків та інших господарюючих суб'єктів [15, с. 90]. Однією з головних економічних причин розвитку приватних детективних та охоронних агентств, особливо останнім часом, є прагнення підприємців в умовах загострення конкурентної боротьби на багатьох світових товарних ринках і в сфері банківсько-страхових послуг максимально зберегти конфіденційність своїх комерційних операцій і новітніх виробничих технологій. Понад 70 % американських підприємців вважають кращими за послуги державної поліції приватні розслідування й охорону, мотивуючи свій вибір побоюваннями за репутацію своєї фірми або бізнесу [16, с. 177].

Разом із тим службовці приватних охоронних і детективних служб

нерідко скоюють дії, які суперечать завданням їх діяльності, завдаючи тим самим істотної шкоди правам і законним інтересам громадян та організацій [17]. Допущення порушень по службі частково пояснюється недосконалістю законодавчої бази, яка регулює діяльність приватних охоронців і детективів (одні нормативні акти часом не узгоджуються з іншими або навіть суперечать їм). Однак головна небезпека, як зазначає Р. Ф. Асанов, «полягає не стільки в недосконалості, консервативності законодавства, що регулює діяльність приватних детективних і охоронних служб, скільки в самій протиправній діяльності приватних детективів і охоронців» [13, с. 40].

У цьому разі доцільно звернутися до зарубіжного досвіду країн, у яких вирішено питання кримінальної відповідальності за перевищення повноважень працівниками приватних і громадських охоронних структур.

Якщо аналізувати законодавство країн СНД, то перш за все слід звернутися до основних положень модельного КК – законодавчого акту, рекомендованого для країн-учасниць СНД [18]. У главі 29 «Злочини проти порядку здійснення підприємницької та іншої економічної діяльності» закріплено норму, що передбачає відповідальність приватних охоронців і детективів за перевищення своїх службових повноважень (ст. 285). Відповідно до положень зазначеної норми перевищення керівником або працівником приватної охоронної або детективної служби повноважень, передбачених ліцензією, скоєне всупереч завданням своєї діяльності, тягне кримінальну відповідальність у випадку, якщо зазначене діяння є пов'язаним із застосуванням насильства або погрозою його застосуванням. Указане діяння Модельний Кодекс відносить до злочинів середньої тяжкості. У разі ж застосування зброї чи спеціальних засобів, або якщо такі дії потягли тяжкі наслідки, злочин переходить у категорію тяжких.

Зазначена норма стала зразком для формування аналогічних норм у КК країн СНД [19, с. 315]. Зокрема, стаття 297 КК Таджикистану про перевищення повноважень приватними охоронцями або детективами була розміщена у гл. 27 «Злочини у сфері економіки». До останнього часу аналогічною, за винятком санкції, була норма КК РФ. Однак у зв'язку зі змінами, внесеними в законодавство про приватну охоронну діяльність у 2011 році, зміст ст. 203 КК РФ змінився [20, с. 251]. На сьогодні частина 1 ст. 203 КК РФ передбачає відповідальність за скоєння приватним детективом або працівником приватної охоронної організації, який має посвідчення приватного охоронця, дій, які виходять за межі повноважень, установлених законодавством, що регламентує здійснення приватної охоронної та детективної діяльності, і які спричинили істотне порушення прав і законних інтересів громадян та/або організацій або охоронюваних законом інтересів суспільства чи держави. І лише частина 2 як обтяжуючі обставини згадує застосування насильства чи погрози його застосуванням, а також використання зброї чи спеціальних засобів або спричинення тяжких наслідків. Як бачимо, російський законодавець розширив межі кримінально-правового впливу на відносини з охоронної діяльності порівняно з редакцією Модельного Кодексу. Із таким рішенням у цілому

можна погодитися. Якщо уявити собі перевищення повноважень охоронцем без застосування насильства практично неможливо, то дії приватних детективів (збір інформації, пошук осіб тощо) практично виключають зазначений спосіб і в більшості випадків пов'язуються із заподіянням істотної шкоди іншим правам та інтересам особи, зокрема праву на недоторканість приватного життя та житла й захисту конфіденційної інформації. У зв'язку з цим російський законодавець обґрунтовано переніс акцент суспільної небезпечності зі способу вчинення злочину на суспільно небезпечні наслідки. Санкція частини 1 ст. 203 відносить цей злочин до категорії невеликої тяжкості та передбачає такі види покарання, як штраф, примусові роботи, обмеження волі й позбавлення волі. Санкція частини 2 цієї ж статті є безальтернативною та встановлює покарання у вигляді позбавлення волі строком до семи років із позбавленням права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю строком до трьох років.

Норму, що передбачає відповідальність приватних охоронців, закріплено і в КК Республіки Казахстан (ст. 230) [21]. Вона міститься у главі 8 «Злочини проти інтересів служби у комерційних та інших організаціях». Її особливістю є те, що суб'єктом цього злочину є лише приватні охоронці. Приватні детективи не можуть відповідати за цією статтею, всі інші положення статті практично повністю збігаються з положенням, закріпленими в Модельному КК.

На відміну від вищезгаданих кримінальних кодексів, КК Республіки Молдова містить найбільш широкий перелік суб'єктів перевищення службових повноважень. До них, зокрема, належать не лише працівники охоронного підприємства та приватні детективи, але й працівники служб безпеки підприємств [22]. Санкція за вказаний злочин є схожою з аналогічними нормами КК країн СНД. До кваліфікуючих ознак поряд із традиційними молдавський законодавець відносить скоєння злочину в інтересах організованої злочинної групи чи злочинної організації.

Стаття про відповідальність за перевищення повноважень працівниками приватних та охоронних служб (ст. 236) міститься і в главі 34 КК Республіки Киргизстану «Злочини проти інтересів служби в комерційних та інших організаціях» [23]. Кримінально караним таке діяння є (як і в першій редакції ст. 203 КК РФ) лише в разі застосування насильства. Водночас законодавець не вказує на таку обов'язкову ознаку об'єктивної сторони цього злочину, як перевищення повноважень, визначених у ліцензії. Кваліфікуючою ознакою є заподіяння тяжкої шкоди з необережності.

Правова регламентація кримінальної відповідальності працівників приватних охоронних служб за КК Туркменістану також не має суттєвих відмінностей від положень модельного КК [24].

Пенітенціарний кодекс Естонії не містить норм щодо відповідальності приватних охоронців або детективів, однак установлює відповідальність за зайняття незаконною детективною діяльністю (ст. 137).

Аналіз законодавства країн Західної Європи й Америки дозволяє

зробити висновок про відсутність окремих норм про відповідальність приватних охоронців чи детективів. Відповідальність за порушення прав і свобод громадян в таких випадках настає на загальних підставах.

Ураховуючи особливості чинного законодавства України й той факт, що більшість працівників охоронних структур не є службовими особами¹, а перевищеннями ними повноважень не визнано пом'якшуючою відповідальність обставиною, вважаємо за доцільне запровадити окрему норму про відповідальність працівників охоронних структур за перевищення службових повноважень [25].

Висновки. Необхідність криміналізації перевищення повноважень працівниками приватних і громадських охоронних організацій зумовлюється декількома чинниками, головними з яких є неможливість застосування чинних норм КК про перевищення влади або службових повноважень, суб'єктом яких є тільки працівники правоохоронних органів; особлива значущість приватної охоронної діяльності у сфері захисту прав та свобод громадян, інтересів суспільства та держави; те, що охоронна діяльність має державне значення, а тому злочинні діяння у вказаній сфері мають підвищену суспільну небезпечність; наявність професійного обов'язку, а не права із захисту життя та здоров'я власності, а також особливі вимоги до професійної підготовки осіб, що виконують охоронні функції в приватних і громадських охоронних структурах, у зв'язку з чим не можна прирівняти у відповідальності зазначених осіб і «пересічних» громадян.

На підставі зроблених висновків пропонуються такі зміни до чинного кримінального законодавства, як подане нижче формулювання статті 365-3:

«Стаття 365-3. Перевищення повноважень працівниками приватних або громадських охоронних служб

1. Перевищення працівником приватної або громадської охоронної служби своїх повноважень, якщо це діяння було вчинене із застосуванням насильства або погрозою його застосуванням, –

карається штрафом від трьох тисяч до п'яти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, або обмеженням волі на строк до трьох років, або позбавленням волі на строк до трьох років із позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до трьох років.

2. Те саме діяння, вчинене із застосуванням зброї чи спеціальних засобів або якщо воно спричинило тяжкі наслідки, –

карається обмеженням волі строком від трьох до п'яти років, або позбавленням волі на строк до семи років із позбавленням права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю на строк до трьох років».

¹ Наприклад, за КК ФРН приватні охоронці, які виконують функції органи влади (наприклад охорона громадського порядку і т. п.) прирівнюються до представників влади і у разі перевищення повноважень несуть відповідальність як службові особи п. 4 §11 КК ФРН.

СПИСОК БІБЛІОГРАФІЧНИХ ПОСИЛАНЬ

1. Про охоронну діяльність : закон України від 22.03.2012 № 4616-VI // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4616-17> (дата звернення: 10.09.2018).
2. Мислива О. О. Повноваження приватних охоронних структур: взаємодія чи протидія органам внутрішніх справ? *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2013. № 2. С. 238–246.
3. Потаїчук І. В. Державний контроль за діяльністю приватних охоронних підприємств. *Часопис Національного університету «Острозька академія»*. Серія: *Право*. 2017. № 1 (15). С. 1–13.
4. Арабаджийски П. Н. Компетенции частных охранников в республике Болгария. *Вестник государственного и муниципального управления*. Серия 5. *Правовое государство*. 2016. № 3 (22). С. 106–113.
5. Закиряев Д. Т. Правовое положение частных охранных организаций как субъектов обеспечения криминологической безопасности. *Человек: преступление и наказание*. 2013. № 2 (81). С. 70–73.
6. Денисенко В. В., Мумладзе М. А. Классификация административных правонарушений, непосредственно либо опосредованно связанных с правоотношениями в сфере частной охранной деятельности. *Общество и право*. 2016. № 2 (56). С. 299–302.
7. Закиряев Д. Т. Предупреждение преступлений в сфере частной охранной деятельности и его обеспечение уголовно-правовыми средствами : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08. М., 2013. 25 с.
8. Про судову практику у справах про перевищення влади або службових повноважень : постанова Пленуму Верховного Суду України від 26.12.2003 № 15 // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0015700-03> (дата звернення: 11.09.2018).
9. Вирок Кіровського районного суду м. Кіровограда у справі № 404/684/14-к // Єдиний державний реєстр судових рішень : офіц. сайт. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/37935590> (дата звернення: 15.09.2018).
10. Беліков Ю. М. Моделі розвитку приватних охоронних структур як суб'єктів протидії злочинності: порівняльно-правова характеристика. *Порівняльне аналітичне право*. 2013. № 4. С. 253.
11. Евланова О. А. Участие частных детективных и охранных предприятий в борьбе с преступностью: криминологический аспект : дис. ... канд. юрид. наук. М., 1999. 180 с.
12. Дашков Г. В., Китаев В. Н., Мелик-Дадаева И. А., Тюрина Л. П. Обеспечение законности в деятельности частных правоохранительных служб за рубежом. М. : Манускрипт, 1994. 196 с.
13. Асанов Р. Ф. Преступления против интересов службы в коммерческих и иных организациях: квалификация и ответственность. Уфа, 2000. 152 с.

14. Дорофеева В. Ю. Частная охранная деятельность в Германии и США. *Судебная власть и уголовный процесс.* 2013. № 2. С. 140–143.

15. Ракова Е. А. О негосударственной правоохранительной деятельности и уголовно-правовых мерах по обеспечению ее законности. *Вестник Самарской гуманитарной академии. Серия: Право.* 2007. № 2. С. 89–94.

16. Крысин А. В. Безопасность предпринимательской деятельности. М. : Финансы и статистика, 1996. 379 с.

17. Вирок Шевченківського районного суду м. Києва у справі № 761/6702/14 // Єдиний державний реєстр судових рішень : офіц. сайт. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/43484320> (дата звернення: 15.09.2018).

18. Модельный Уголовный Кодекс для государств – участников Содружества Независимых Государств. URL: https://online.zakon.kz/Document/?doc_id=30074120#pos=2;-58 (дата звернення: 11.09.2018).

19. Сорокина О. Н. Сравнительно-правовой анализ норм об ответственности за преступления, совершаемые частными охранниками и детективами, по законодательству стран СНГ и Балтии. *Вестник Нижегородской академии МВД России.* 2011. № 3 (16). С. 314–316.

20. Сорокина О. Н. Превышение полномочий служащими частных охранных и детективных служб (ст. 203 УК РФ): проблемы ответственности и правоприменения. *Вестник Нижегородской академии МВД России.* 2011. № 2 (15). С. 250–254.

21. Уголовный кодекс Республики Казахстан. URL: <https://pavlodar.com/zakon/index.html?dok=00087&oraz=08&noraz=230> (дата звернення: 11.09.2018).

22. Уголовный кодекс Республики Молдова. URL: <http://lex.justice.md/index.php?action=view&view=doc&lang=2&id=331268> (дата звернення: 11.09.2018).

23. Уголовный кодекс Кыргызской республики от 22 декабря 2016 года : вводится в действие Законом КР от 24.01.2017 № 10 с 1 января 2019 года. URL: <http://cbd.minjust.gov.kg/act/view/ru-ru/111527?cl=ru-ru> (дата звернення: 11.09.2018).

24. Уголовный кодекс Туркменистана / отв. за вып. Я. Кичиева, Н. Смирнова. Ашхабат : Туркменистан, 1997. 352 с.

25. Палмер Робин Викхем, Батон Марк. Гражданские частные службы безопасности: их роль и вклад в предупреждение преступности и повышение общественной безопасности и надзор за их деятельностью // UNODC/CCPCJ/EG.5/2011/1. URL: https://www.unodc.org/documents/justice-and-prison-reform/Expert-group-meeting-Bangkok/IEGMCivilianPrivateSecurity/UNODC_CCPCJ_EG.5_2011_1_Russian.pdf (дата звернення: 11.09.2018).

Стаття надійшла до редакції 13.01.2019

Николай Васильевич СИЙПЛОКИ,

*доцент кафедры криминального права и процесса Ужгородского
национального университета, кандидат юридических наук, доцент*

**ПРЕВЫШЕНИЕ СЛУЖЕБНЫХ ПОЛНОМОЧИЙ СОТРУДНИКАМИ
ЧАСТНЫХ ОХРАННЫХ СТРУКТУР (международный опыт)**

Рассматриваются основания уголовной ответственности за превышение служебных полномочий работниками частных охранных структур. Анализируется уголовное законодательство зарубежных стран по этому вопросу. Предлагается внесение соответствующих изменений в действующее уголовное законодательство Украины.

Ключевые слова: охранный деятельность, частная охранный деятельность, основания криминализации, уголовная ответственность, преступления в сфере охранной деятельности, превышение служебных полномочий.

Mykola V. SYIPLOKI

*Assistant professor of the Criminal Law and Procedure Department of
Uzhgorod National University, PhD of Law, Associate Professor*

**EXCEEDING OF OFFICIAL AUTHORITIES BY THE EMPLOYEES OF THE
PRIVATE SECURITY STRUCTURES (international experience)**

The author of the article considers the grounds for criminal liability for exceeding official authorities by the employees of the private security agencies. Criminal legislation of foreign countries on this issue is analyzed. It is offered to make relevant amendments to the current criminal legislation of Ukraine.

Key words: security activity, private security activity, grounds for criminalization, criminal liability, crimes in the field of security activity, exceeding of official authorities.